

Тазкия дарслари (214-дарс) Ихлос ила ғурурланмаслик

19:00 / 22.01.2023 3371

يَأْرِي بَأْنَأُ دُعَسْ نَبِ بَعْصُمُ نَع
لَاقَفُ هَنُودُ نَمِ يَلَعِ أَلْضَفُ هَل
مَلَسَوِ هَيْلَعُ هَلْ لَإِ يَلَصُ يَبْنَلِ
أَلِ نُوْقَزُرْتَوِ نُوْرَصُنُتْ لَه

أَلِإِسْمَ خُلَاوَاهُ أَوْرُؤْمُكِيَّافَعُضْبِ
أَمَّنْإِيَّاسُنَّالْأُظْفَلَو. أَمْلُسُ
أَهْفِيغَضْبَءُمُّالَاهِدَهُهَلْأُرْصُنِّي
مِهِصَالْخِإَوْمِهِتَالصَّوْمِهِتَوْعَدِبْ

Мусъаб ибн Саъд розияллоху анҳудан ривоят қилинади:

«Отам ўзини ундан паст одамдан фазли бор деб билар эди. Бас,
Набий соллаллоху алайҳи васаллам:

«Заифларингиз сабабидангина нусратланурсизлар ва
ризқланурсизлар», дедилар».

Бешовларидан фақат Муслим ривоят қилмаган.

Насойнинг лафзида:

«Албатта, Аллоҳ ушбу умматга заифлари сабабидан нусрат берур.
Уларнинг дуолари, намозлари ва ихлослари сабабидан», дедилар»,
дейилган.

ءَءِيَّوَأُعْمُرُنْبِهَلْأَدْبَعُنَّع
هَلْأِيَّالصَّيْبُنَّالْنَعِيَّرِضْأَعْلَا
نَمْثَالْت: لَأَقَمَّسَوِهَيْلَع
نَامِيَّالْمُعْطَمُعْطَدَقْفُنْهَلَعَف

الْاِٰهْلَآءِ اَلْاَوْهَدْخَ وَهَلْاَدَبَعُ نَم
ةَبِّيَطِهَلَامَ ءَاكَزِىَطَعَاوُ، هَلْا
مَاعُ لُكْ هَيْلَعَّ ءَدِفَارُ، هُسْفَنَ اِهْب
الْوَةَ نَرْدَلَا اَلْوَةَ مَرَهَلَا يَطْعِي اَلْو
ةَمِيئَلْا طَرْشَلَا اَلْوَةَ ضِيَرْمَلَا
نِإْفُ، مُكَلْ اَوْمَ اَطَسَ وَنَمُ نَكَلْ وَ
مَلْ وَهَزِيخُ مُكَلْ اَسِيْ مَلْ هَلْا
دُوَادُ وُبَاْ هَاوَرِ يَرْشَبُ مُكْرُمَاي
يِنَا رَبُّ طَلَاوُ

Абдуллоҳ ибн Муовия Ғозирӣ розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Уч нарса борки, ким уларни қилса, иймоннинг таъмини тотган бўлади: ким Аллоҳнинг ёлғиз Ўзига ибодат қилса ва албатта, «Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ», деса, молининг закотини ихлос ила ва чин қалбдан ҳар йили ёрдам ўлароқ берса, қарисини, ифлосини, касалини ва сутсизини бермаса, лекин молингизнинг ўртачасидан бўлса. Албатта, Аллоҳ сиздан яхшисини сўрагани йўқ, ёмонига амр қилгани ҳам йўқ», дедилар».

Абу Довуд ва Табароний ривоят қилишган.

Макхул раҳматуллоҳи алайҳи:

«Банда қирқ кун ихлос қилса, албатта, унинг қалбидан ва тилидан ҳикмат булоқлари отилиб чиқади», деган.

Абу Сулаймон Дороний:

«Қачон банда ихлос қилса, ундан васвасанинг кўплиги ва риё кесилади», деган.

Юсуф ибн Ҳусайн:

«Дунёдаги энг азиз нарса ихлосдир. Қалбимдан риёни чиқариш учун қанчалар уринмайин, у яна янги ранг ила ўсиб чиқаверади», деган.

Жунайд раҳматуллоҳи алайҳи:

«Ихлос Аллоҳ таоло билан банда орасидаги сирдир. Уни ёзиб қўяй деса, фаришта ҳам, васваса қилай деса, шайтон ҳам ва мойил қилай деса, ҳаво ҳам билмайди», деган.

Ибн Қайюм раҳматуллоҳи алайҳи:

«Ихлос ва иқтидосиз амал худди қопини қумга тўлдириб олиб кетаётган ва фойда олмаётган мусофирга ўхшайди», деган.

Сусий раҳматуллоҳи алайҳи айтади:

«Ихлос – ихлоснинг зоҳирини йўқотишдир. Ким ўз ихлосида ихлосни кўрса, ихлоси ихлосга муҳтож бўлади».

Яъни, банда ўз ихлоси ила ғурурланмаслиги керак. Чунки «холис» дегани барча офатлардан мусаффо бўлди деганидир. Бу эса битта офатга – ихлоси ила мақтанишга мубтало бўлди.

Саҳл раҳматуллоҳи алайҳи айтади:

«Ихлос банданинг ҳаракати ва саканоти Аллоҳ таолога хос бўлишидир».

«Руҳий тарбия» китоби асосида тайёрланди